

Чапялова, Л. Салдаты афганской войны / Л. Чапялова // Дняпроўская праўда (Дуброўна). — 2015. — 14 лют. — С. 2.

САЛДАТЫ АФГАНСКАЙ ВАЙНЫ

Людзей, якія выконвалі інтэрнацыянальны доўг у Афганістане у нашым раёне крыху больш за чатыры дзесяткі. Сярод іх браты КУРПАТАВЫ. Уладзімір служыў там у перыяд уводу войскаў на тэрыторыю Афганістана, Мікалай — у перыяд вываду. Можна толькі глыбока паспачуваць і адначасова падзівіца мужнасці іх маці — Вольгі Аляксееўны Курпатавай, на долю якой выпала шматдзённае чаканне сыноў з вайны ў мірны час...

— Так склалася ў нашай мнагадзетнай сям'і, дзе было чацвёра дзяцей, што ўсе хлопцы (настroe) служылі ў аблежаваным кантынгенце савецкіх войск за мяжой, — гаворыць воін-інтэрнацыяналіст Мікалай Уладзіміравіч Курпатаў. — Мой старэйшы брат Міхаіл служыў у Польшчы ў той перыяд, калі там была нестабільная палітычная сітуацыя, адбыўся палітычны пераварот.

У 1982 годзе ў армію быў прызваны брат Уладзімір. З Казахстанскай ваеннаі акругі, дзе ён нёс службу, яго роту адправілі ў Афганістан. Мой брат чалавек нешматслоўны, не вельмі любіць варушыць мінулае. Тым не менш я ведаю, што ў час службы ў Афгане ён быў вадзіцелем і быў заняты перавозкай боепрыпасаў з савецкай тэрыторыі да месц размяшчэння нашых войск на тэрыторыі Афганістана. Караваны машын з выбухова-небяспечнымі боепрыпасамі не раз траплялі пад абстрэл праціўніка. Адным словам, служба ў майго брата была нялёгкая.

У 1987 годзе адправіўся служыць і я, самы малодшы прадстаўнік сям'і Курпатаўых, — працягвае свой аповед Мікалай Курпатаў. — Перад прызывам я па накіраванні Дубровенскага райваенкамата закончыў курсы вадзіцеляў пры аршанскам ДТСААФ, таму быў ўпэўнены, што, як і старэйшы брат, буду на службе вадзіцелем. Адным словам, як у ваду глядзеў. Служыў на тэрыторыі Туркестанскай ваеннаі акругі. У вучэбнай школе, куды я трапіў, нас узмоцнена рыхтавалі да службы ў экстэрмальных умовах: інструктары не скрывалі, што рыхтуюць нас на Афганістан. Ніхто не панікаваў і не баяўся. Перад адпраўкай было пастроенне, дзе нам быў аб'яўлены загад камандавання і было прапанавана выйсці са строю тым, хто адмаўляеца ехаць у Афганістан. Са строю ніхто не выйшаў. Наадварот, у нашай роце служылі два браты-палешукі Вайцешукі, якіх не накіроўвалі ў Афганістан. Даведаўшыся аб гэтым, тыя падалі рапарт на імя камандзіра часці, у якім прасілі адправіць іх разам з усімі, і атрымалі дазвол.

Самалёт ІЛ-76 даставіў нас у Кабул. У зваротны рэйс забіраў воінаў, у якіх заканчваўся тэрмін службы. Гэта былі ўзмужнелыя, загарэлыя хлопцы, некаторыя з узнагародамі на грудзях — мы на іх глядзелі з зайдзрасцю і зачараўваннем, як на герояў, нават не задумваючыся аб тым, праз якое пекла яны прыйшли. Як і аб тым, што ў гэты час у асобны грузавы адсек гэтага ж самалёта вялася пагрузка цынковых скрынак, у якіх знаходзіўся асобы «груз-200» — целы загінуўших маладых хлопцаў. Маладыя былі, ніхто не думаў аб тым, што можна загінуць, у кожнага быў свае планы на будучае. Мы толькі цвёрда ведалі сваю задачу: абараняць паўднёвыя рубяжы сваёй Радзімы, і быў верныя дадзенай прысязе.

Я трапіў у асобны батальён матэрыяльнага забеспечэння. Займаўся, як і брат, перавозкай боепрыпасаў. Дарогі ў Афганістане не такія, як у нас, яны праходзяць па гарах ізвілістым серпанцінам. Калоны нашы не раз траплялі пад абстрэл, часта на вачах гінулі аднапалчане і сябры.

Мне пашанцавала, я застаўся жывы. Цяпер стараюся жыць і за сябе і за тых, хто не вярнуўся з афганскіх гор і далін. У Афганістане я быў з каstryчніка 1987 года да сярэдзіны лютага 1989 года, пакуль не пачаўся масавы вывад савецкіх войск з яго тэрыторыі. На зваротным шляху ў Тэрмезе я сустрэў братоў-палешукоў Вайцешукоў, земляка з вёскі Лапыроўшчына нашага раёна Сяргея Асіпенку з ордэнам Чырвонай Зоркі на грудзях (зараз ён жыве ў Мінску), многіх быльых аднапалчан, з якімі служыў у Туркестанскай ваеннаі акрузе. Радасці не было межаў. У красавіку таго ж года мы ўсе дэмабілізаваліся і раз'ехаліся хто куды. Потым, праз многа гадоў, у Дуброўна лёс звёў мяне з яшчэ адным аднапалчанінам, з якім амаль пайтара года служылі побач ў Афганістане — Ігарам Сабалеўскім. Ігар пасля службы закончыў медыцынскі інстытут, стаў хірургам, працаваў у нашай раённай бальніцы.

Афган з нас зрабіў сапраўдных мужчын. Мы навучыліся цаніць дружбу, салдацкае брацтва, галоўнае, разумець, што такое мір. Ніхто з нас ніколі не пажадае вайны нікому.

Пасля арміі я працаваў вадзіцелем: спачатку у аўтапарку № 12 г. Дуброўна, затым – у райаддзеле па надзвычайных сітуацыях, жаніўся, у мяне добрая сям'я. У майго брата таксама ўсё склалася ў жыцці належным чынам. Абодва жывём у Дуброўне, брат працуе на ачысных збудаваннях, я па выслузе пайшоў на пенсю. У мяне дарослы сын, які зараз служыць пагранічнікам. Так што традыцыя абараняць рубяжы сваёй радзімы ў нас, як бы сямейная. Зараз нас часта называюць ветэранамі афганскай вайны (паколькі наша баявая маладосць засталася ў далёкім мінулым), хаця ўсе мы лічым сябе салдатамі, – адзначыў воін-інтэрнацыяналіст Мікалай Уладзіміравіч Курпатаў.

Лідзія ЧАПЯЛОВА